

capols literaris

condicions per a col·laborar
en aquesta secció.

1 Els treballs hauran d'ésser escrits en català. No acceptarem els que vinguin en esperanto o morse.

2 Hauran d'ésser més curts que les novel·les d'Ortega i Frias.

3 La lletra millor que sigui clara i, si pot ésser, que no es baralli la redacció amb l'ortografia.

4 Tot escrit haurà de venir acompanyat del cupó que adjuntem, del contrari, i a una velocitat de 130, nosaltres l'acompanyarem a Cows a fer regates,

La Redacció

N. de la R. — De les conseqüències tragi contundents que pugui derivar-se de la publicació dels escrits seran responsables llurs autors, així és que pel compte que us té recomanem seny del bó

C U P Ó

el paganonismo de los hombres

Conferència donada per el filososfissim doctor en «amor y similares» Sr. Viello Verdi della Motta, donada a Vilasomera de Dalt, amb assistència de l'Alcalde, el tinent-alcalde, el Secretari i tot el magnífic Ajuntament en pes, amb llurs respectives esposes.

El tema és d'actualitat i anava dirigit a les femelles i a favor dels mascles, el nom del qual era: «El paganonismo de los hombres».

Possiblement, primerament, segurament, preferirieu que us presentés el perorant, i així ho faig: el professor Viello Verdi della Motta és un venerable senyor de calva vermella (perquè les calves també són de colors) i mentiria si deia que és gras, però també mentiria, evidentment, si deia que és prim; i així, mentir per mentir, prefereixo dir que és gras, perquè n'hi ha més i fa més efecte; la seva ciència, mesurant-la per la seva altura, medeix exactament un metre seixanta-sis centímetres i mig, amb el que podem dir que és baix comparant-lo amb en Gil, però que resulta alt comparant-lo amb en Clara. La seva edat exacta no podem precisar-la perquè la porta molt ben amagada dessota d'aquella barba que si fos neta seria blanca; suposo que deu tenir uns seixanta anys, encara que el seu

posat arrodit el fa semblar de setanta però la gallardia de la seva veu atiplada i esquerdada el fa semblar de cinquanta.

El president de la societat cultural del poble, Toni Lata, (el fill del menescal), fa la presentació que dura dues hores, no diguent res de bó, ni digne de transcriure en aquest portaveu curull d'importància filosòfica i estètica literària.

Ara s'aixeca sobtadament el Sr. Viello Verdi (despertat per l'apoteosi final) i clava tres sonsors cops de timbre, no precisament per a despertar als distingits llau-na-oients i niu les paraules consabudes de: Señores, señoras... soy aquí porque he venido y he venido para deciros: que la sociedad moderna va en degradación (si ho diu per allò de les acadèmies militars tancades que no s'espanti doncs ha passat ja a ésser història) que las mujeres son una carga para el hombre, y (como habla el «siñó»; paraules del peó de carreteres) unas chismosas, entrometidas y habladoras (rumors i «siseos», els rumors per part de les dones; els «siseos» per part dels homes) un peligro para la buena

sociedad y para el buen gobierno (jo aquí em pensava que es referia a les amiguetes dels del «buen gobierno» però veig que el mano aquell no porta tan mala intenció) pues ellas provocan la crisis (es referirà el murri a l'esgotament físic per massa... treball?) pues vosotras, ¡oh fruta perversa! perdición de los hombres (ai, mama, que em perdol) sois las que ocupais las oficinas públicas, vosotras sois mecanógrafas, (confidencialment: en conec una al Palau de Justícia) vosotras trabajáis en fábricas, y por vuestro trabajo cobrais como cobra cualquier mortal hombre, (olé por el cobro), pero al ir a un cinema, a un teatro, a un café o a cualquier otro lugar público por el estilo (cuidado que viene el coco) quien paga? ¿Quién es el que alloja? «pecuniam mei» en manos extrañas; nosotros y siempre nosotros (sempre xampany Rigol; no és anunci) los hombres, el sexo fuerte que sufre debilidades tales como el pagar para ambos —vulgus pagano— Leyes humanas protegédnos! leyes divinas amparadnos! (benaventurats els que ploren...) mujeres todas compadecednos (aquí els rostres femenins tenen expressions diverses des del roig d'ira al verd de ràbia) hombres todos protejámonos (obreros de todas clases, uníos; tampoc és anunci) y ayudémonos para combatir esta plaga de ocasionistas con faldas, de esas tiranas tirantes que tanto mal nos hacen (mal d'ermilla) y desterrémoslas de sus pretensiones, y desterrémonos de nuestro paganonismo que nos es peculiar a nosotros los inocentes y cándidos hombres cargados de buena fé pero de espíritu revoltoso y claros ojos que ven la verdad.

Això és el punt final però que va arrossegar conseqüències falses com les bones per part del varonil element que s'expressà amb un raig d'aplausos i caliquenyos; però les altres de l'oposició foren molt menys agradables ja que es traduïren un seguit de voleïaments de cadires, banquetes, impropis, insults, diminutes sabates amb taló i altres obiectes d'intim ús fe-

Tintoreria EL SOL R. Verdaguer 13
Us oferex es seus perfectes trebas de rentats en sec, negres coors sòls a m oatra.
PREUS ECONOMICS